

γαλοφύταιν τοῦ ποιητοῦ. Αναμνηστικῶς ἡ ἀένναος τοῦ βιβλίου τούτου ἐμπνευσις κατέπληξεν αὐτόν καὶ ἴσως ὑπῆρξεν ἡ πρώτη αἰτία τῆς κατακτήσεως τῆς Ἀσίας. Αἱ νίκαι δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐγένοντο θρίαμβος τοῦ ἀπ' Ὀμήρου φιλοσοφικοῦ πνεύματος· διότι μετεφύτευσαν αὐτὸ εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Αἴγυπτον. Ἐκεῖ τὸ πνεῦμα τοῦτο ἐνέσπειρε πλατύτερον τὴν περὶ τῆς ἀρχαίας εἰδωλολατρείας ἐρευναν. Ὁ Ἑλληνικὸς νοῦς καὶ ἡ Ἀσιατικὴ παράδοσις, ὡς δύο ἑτερογενεῖς φοίνικες, οἵτινες πεχωρισμένοι ἔμενον ἀκαρποὶ, ἐνωθέντες παρήγαγον καρπὸν εἰς τροφὴν νέου αἰῶνος.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΠΑΑΝΗΣ ΑΝΑΣΚΕΥΗ.

—ο—

Ἡ Ἐπιθεώρησις τῶν δυνάμεων ἐν τῷ φυλαδίῳ αὐτῆς τῷ ἐκδοθέντι τῇ 1 Δεκεμβρίου 1853 περιεῖχεν ἄρθρον πραγματευόμενον μὲν περὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἀξιοῦν δὲ, μετὰ πολλῶν ἄλλων ἐσφαλμένων, καὶ τοῦτο τὸ παράδοξον, ὅτι π οἱ Ἕλληνες ἐπέχουσι, ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Χριστιανούς τῆς Ἀνατολῆς, ἣν θέσιν εἶχον οἱ Μαγιάροι ὡς πρὸς τὰς Σλαβικὰς φυλὰς τῆς Αὐστρίας, πρὶν ἢ ἡ ἐπανάστασις θράσῃ (τῷ 1849) τὸ Οὐγγρικὸν κράτος· καὶ ὅτι ἀγωνίζονται νὰ κληρονομήσωσι τὴν Ὀθωμανικὴν κυριαρχίαν ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Χριστιανούς κατοίκους τῶν χωρῶν τούτων. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὁ συγγραφεὺς προτέθη νὰ ἐνσπείρῃ διχαλονίαν μετὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν ἄλλων Χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἰδίως νὰ καταστήσῃ ὑπόπτους τοὺς Ἕλληνας, συκοφαντῶν αὐτοὺς, ὅτι, διὰ τῆς προσδοκιωμένης μεταβολῆς τῶν πραγμάτων, βουλευόνται νὰ ἀπ᾿άσωσιν ἀποκλειστικὰ δικαίωματα, νὰ κυριαρχήσωσι, νὰ δεσπόσωσι, νὰ τυραννήσωσι.

Διὰ νὰ ἐννοήσωμεν ὅπως ὀλεθρία μὲν ἦτο ἡ πρόθεσις τοῦ Γάλλου συγγραφέως, ἀνυπόστατον δὲ τὸ ἐπιχείρημα ἐφ' οὗ ἠθέλησε νὰ οἰκοδομήσῃ τὴν ἐπιβούλευμα αὐτοῦ, ἀνάγκη ν' ἀνακαλέσωμεν δι' ὀλίγων ὑποϊαν θέσιν κατεῖχον ἐν Οὐγγρίᾳ οἱ Μαγιάροι. Τὴν Οὐγγρίαν κατήκοοι τρεῖς ὅλως ἀπ' ἀλλήλων διάφοροι φυλαί, Μαγιάροι, Σλαῦοι, Γερμανοί. Τὸ πλεῖστον τῆς πεδινῆς χώρας κατέχεται ὑπὸ τῶν πρώτων, τῶν ὁποίων τὸ πλῆθος οἱ μὲν ἐγγώριοι συγγραφοὶς ὑπολογίζουσιν εἰς 4.812,719 ψυχάς, οἱ δὲ Σλαῦοι συγγραφεῖς, εἰς 3,270,000. Τὰ πλεῖστορα ὅρεινά μέρη γεωοργῶνται ὑπὸ ποικίλων Σλαβικῶν φυλῶν, καὶ ἰδίως Σλοβάκων (1.687,256), Κροατῶν (886,079), Ραβζῶν (828,365), Σχοκζῶν (429,868), Ρουθῆνων (442,903), Οὐένδων (40,864), Μυροβουνιωτῶν (2,839) καὶ 12,000 Βουλγάρων, ἂν πρόπῃ νὰ συγκαταλέξωμεν καὶ τοὺς Βουλγάρους

μετὰ τῶν Σλαβικῶν φυλῶν. Τελευταῖον οἱ Γερμανοί, συμποσούμενοι εἰς 1,273,677 ψυχάς, διατείνουσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς πόλεις. Ἡ ὅλη πολιτικὴ, κοινωνικὴ καὶ κτηματικὴ κυριαρχία ἦτο εἰς χεῖρας τῶν Μαγιάρων, καὶ πάλιν, μετὰ τῶν Μαγιάρων, εἰς χεῖρας τῶν ἀνωτέρων εὐπατριδῶν, τῶν μαγνάτων, τῶν μεγιστάνων ἢ βασιλικῇ ἐξουσίᾳ τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Αὐστρίας ἦτο ἐλαχίστη, ὥστε ἐξ

Σλαβικὰ ἐνδύματα.

ὅλων τῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης, εἰς τὴν Οὐγγρίαν ἰδίως ἐσώζετο τὸ φεουδαλικὸν τοῦ μεσαιῶνος πνεῦμα, τὸ ὁποῖον πρὸς τοῖς ἄλλοις εἶχε καὶ τοῦτο τὸ παρατρέχον, ὅτι ὡς γλώσσαν ἐπίσημον μετεχειρίζετο οὐχὶ τὴν τῶν ἐγγωρίων διάλεκτον, ἀλλὰ τὴν Λατινικὴν. Ὅσοι ὅμως περιεσταλμένη καὶ ἂν ἦτο ἡ ἰσχὺς τῶν αὐτοκρατόρων, τινὲς ἐξ αὐτῶν ἐπεχείρησαν νὰ περιορίσωσι τὸ ὑπέρογκον ἐκεῖνο καὶ ἀποκλειστικὸν τῶν Μαγιάρων εὐπατριδῶν κράτος, τὸ ὁποῖον οὐ μόνον τὴν κυβέρνησιν παρέλυε, οὐ μόνον τὰς ἄλλας τάξεις καὶ φυλὰς κατέθλιβεν, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν πρόοδον τοῦ πολιτισμοῦ ἀνεχαίτιζεν. Μάλιστα δὲ ὁ μεγαλειόδοξος καὶ χρηστός Ἰωσήφ Β', περὶ τὰ τέλη τῆς προηγούμενης ἑκατονταετηρίδος, ἐτόλμησε σωτηρίας μεταρρυθμίσεις, κατήργησε τὴν δουλοπαροικίαν, κατέλυσε τὰ φεουδαλικά προνόμια τῶν εὐπατριδῶν, καθυπέβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ συντελῶσιν ἐξίσου εἰς τὰ βάρη τῆς πολιτείας, καὶ ἄλλας τοιαύτας χρησίμους ἐπήγαγε μετιβολάς· θελήσας ὅμως συγχρόνως νὰ ἀπαιτήσῃ διὰ νόμον, τὴν ὑπὸ πάντων ἐκμάθησιν τῆς Γερμανικῆς γλώσσης, προσέκαλε καὶ ἐαυτοῦ κοινὴν ἀντίπραξιν τοσοῦτον σφοδρῶν, ὥστε, τῇ 28 Ἰανουαρίου 1790, ἤναγκάσθη νὰ ἀνακαλέσῃ τοὺς πλείστους τῶν γεωτερισμῶν καὶ νὰ

ἐπὶ τὰ πράγματα εἰς ἣν ἦσαν πρότερον κατὰ-
στασιν. Οἱ διάδοχοι αὐτοῦ Λεοπόλδος Β' καὶ Φραγ-
κίσκος Δ' ἐπεμελήθησαν μᾶλλον τὴν ἐκπαίδευσιν
καὶ τὴν ὕλικὴν καὶ ἠθικὴν βελτίωσιν, ἀρέντες κατὰ
μέρος τὰς πολιτικὰς μεταρρυθμίσεις. Ἐντεῦθεν ἡ χώ-
ρα ἐλάβεν ἀξιολόγον καὶ ποικίλην ἐπίδοσιν ἐν δια-
στήματι τεσσαράκοντα ἐνιαυτῶν. Ἀλλ' αὐτὴ δὲ αὕτη
ἡ ἐπίδοσις τασαύτην παρήγαγεν ἐξερσιν φρονήματος
παρὰ τοῖς Μαγιάροις ἢ Οὐγγροῖς, ὥστε ἀπὸ τοῦ 1830
οὗτοι ἐμελέτησαν δύο τινά· πρῶτον τὴν ἐπιτυχίαν
τῆς ἐντελοῦς ἀνιζητησίας, καὶ δεύτερον τὴν ἐξασφά-
λισιν τῆς κυριαρχίας τῆς Οὐγγρικῆς φυλῆς ἐπὶ πα-
σῶν τῶν ἄλλων τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ κατοικου-
σῶν· ἐπὶ δὲ τούτῳ, διὰ νὰ ἐνισχύσῃ μὲν τὴν Οὐγ-
γρικὴν φυλὴν οἱ εὐπατρίδαι ἐπαχείρησαν τὴν προσ-
οικειώσιν τῆς ἀστυκῆς καὶ τῆς χωρικῆς τῶν ὁμοφυλῶν
τάξεως, ἐπιτρέποντες αὐταῖς ἀξιολόγους πραραγωγῆ-
σεις καὶ βελτιώσεις, διὰ νὰ συγχωνεύσῃ δὲ τὰς
ἄλλας φυλάς, ἐμελέτησαν τὴν ἀνάπτυξιν, τὴν ἐνί-
σχυσιν καὶ τὴν διάδοσιν τῆς Οὐγγρικῆς γλώσσης.

Ἰουνίου 1839, καθ' ἣν οἱ εὐπατρίδαι ἀπῆλθον ὥστε
πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ νὰ μὴ μεταχειρίζωνται τοῦ λοιποῦ
τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ μόνον τὴν Οὐγγρικὴν,
νὰ εἰσαχθῇ δὲ ἡ γλῶσσα αὕτη εἰς ἅπαντα τὰ δημό-
σια ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα, καὶ τοῦτο οὐχὶ
μόνον εἰς τὰ ὑπὸ Μαγιάρων κατοικούμενα μέρη, ἀλλὰ
καὶ εἰς τὰ ὑπὸ Σλαύων καὶ Γερμανῶν παρεκτός
ταύτων, οἱ εὐπατρίδαι ἐπέμενον ὥστε εἰς τὴν Οὐγ-
γρικὴν στρατὸν νὰ μὴ γίνωνται δεκτοὶ ὡς ἀξιωμα-
τικοὶ εἰμὴ αὐτόχθονες Οὐγγροί, ἡ δὲ κυβέρνησις νὰ
μὴ ἐπιτρέπῃ τὸ τῶν εὐπατρίδων ἀξίωμα, οὐδὲ αἱ πό-
λεις νὰ ἀπονέμωσι τὸ ἀστυκὸν δικαίωμα εἰμὴ εἰς
ἀνθρώπους κατέχοντας τὴν Οὐγγρικὴν γλῶσσαν. Ἡ
κυβέρνησις ἀντίστατο εἰς τὰς ἀξιώσεις ταύτας τόσο
μᾶλλον, ὅσοι οἱ Οὐγγροὶ οὐδὲ τὸ ἥμισυ τῶν κατοί-
κων τῆς χώρας ἀπατελοῦν, οἱ δὲ πολυάριθμοι Σλαῦοι
καὶ Γερμανοὶ ἀπέκρουον ὡς τυραννικὰς τὰς προτά-
σεις ἐκείνας, τῶν ὁποίων προδήλος σκοπὸς ἦτο νὰ
ὑπαγάγῃ καθ' ὁλοκληρίαν τὰς φυλάς ταύτας εἰς
τὴν Οὐγγρικὴν. Ὁ ἀνταγωνισμὸς ἐξηκολούθησεν
ἀκμάζων καὶ προαγόμενος μέχρι τοῦ 1848, ὅτε οἱ
Μαγιάροι, ὡφελοῦμενοι ἀπὸ τοῦ ἐπαναστατικοῦ πνεύ-
ματος τοῦ ἐπισκιάσαντος τότε καθ' ἅπασαν τὴν Εὐ-
ρώπην, ἐπαχείρησαν τὴν ἐνοπλὴν πραγματοποίησιν
τῶν βουλευμάτων αὐτῶν καὶ ἤρχισαν τὸν πολυκροτον
ἐκείνον ἀγῶνα, ὃν ἡ Αὐστριακὴ κυβέρνησις δὲν ἐδά-
μασεν εἰμὴ τῇ συμπτῇ μὲν τῶν Σλαύων καὶ τῶν
Γερμανῶν, πολεμῶς, ὡς ἐκ τῶν προῤῥηθέντων, δια-
κειμένων πρὸς τοὺς Μαγιάρους, τῇ ἰσχυρᾷ δὲ συν-
δρομῇ τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου.

Ἡ ἀπαίτησις τῶν Οὐγγριῶν ἦτο ὅχι μόνον ἀδι-
κος, ἀλλὰ καὶ ἀκατέρηστος. Τοιαῦται συγχωνεύσεις
ἐθνῶν δὲν κατορθοῦνται εἰμὴ ὅταν ἡ στενωτάτη κα-
ταγωγὴ καὶ γλώσσης συγγένεια ἐπικρατεῖ μεταξὺ
τῶν διαφόρων φυλῶν, ἡ ὁ πολιτισμὸς ἑτέρας· εἰς αὐ-
τῶν εἶναι τοσοῦτον ἀνώτερος τοῦ πολιτισμοῦ τῶν
λοιπῶν, ὥστε διὰ μηχαντικῆς δυνάμεως προσέλκει
καὶ ὑπάγει ταύτας ὑφ' ἑαυτήν, ἡ τέλος ὅτε ἡ μία
εἶναι τοσοῦτον ἰσχυροτέρα τῶν λοιπῶν, ὥστε ἐπι-
βάλλει ἐκτὴν διὰ τῆς βίας εἰς τὰς ἄλλας. Ἐπὶ τοῦ
προκειμένου οὐδεὶς τῶν ὄρων ταύτων ὑπῆρχεν. Οἱ
Σλαῦοι καὶ οἱ Γερμανοὶ τῆς Οὐγγρίας ἦσαν πολυα-
ριθμότεροι τῶν Μαγιάρων, καὶ ἂν ὅχι ἐξίσου ἀρειμά-
νιοι, γενναῖοι ὅμως, καὶ πολεμικοὶ, καὶ καρτερικοὶ
ἄνδρες· πρὸς δὲ ἔχοντες ὑπὲρ ἑαυτῶν τὴν φυσικὴν
προστασίαν τῆς αὐστριακῆς αὐτοκρατορίας. Οὗτε δὲ
πολιτισμὸν ἀνώτερον τῶν συγκαταίκων, οὕτε συγ-
γένειαν πρὸς ταύτους στετὴν εἶχον οἱ Οὐγγροί. Διὰ
νὰ ἐννοηθῇ τὸ τελευταῖον τιῦτο καλῶς ἀρκεῖ
νὰ ἐπιφέρωμεν ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς Οὐγγρικῆς γλώσ-
σης, ἥτις, κατὰ τὸ πολιτικὸν σύστημα τῶν Μαγιά-
ρων, ἐμελλε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κυριώτατον ὄργανον
τῆς συγχωνεύσεως τῶν δύο ἄλλων φυλῶν.

Ἡ γλῶσσα τῶν Μαγιάρων, ὅπως τὴν σήμερον ὁ-
μιλεῖται καὶ γράφεται ἐν Οὐγγρίᾳ, εἶναι ὅλως ἰ-
διόρρυθμος· καὶ εἰσέτι ἀμφοσθένεται ἂν συγγενεὴ
μετὰ τῆς ρωσικῆς ἢ μετὰ τῶν λεγομένων ἀνατολι-
κῶν γλωσσῶν. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι διαφέρει οὐ-

Οὐγγρικὰ ἐνδύματα.

Τὸ σύστημα ταῦτο ἤρχισε τὸ πρῶτον νὰ προκύπτῃ
εἰς φῶς κατὰ τὴν κοινὴν συνέδον, τὴν συγκροτηθεῖσαν
τὴν 8 Σεπτεμβρίου 1830, καθ' ἣν οἱ εὐπατρίδαι μετὰ
πλείστας ἐπιμονῆς ἀπῆλθον ὥστε αἱ συζητήσεις τῆς
κοινῆς συνέδου νὰ μὴ διεξάγονται, ὡς πρότερον, Λα-
τινιστῇ, ἀλλὰ εἰς τὴν Οὐγγρικὴν γλῶσσαν· προσέτι
νὰ μὴ γίνωνται δεκτοὶ εἰς τὰ Οὐγγρικά στρατιωτικὰ
συντάγματα εἰμὴ Οὐγγροὶ Ἰθαγενεῖς. Ἡ κυβέρνησις
ἀπέρριψε τὰς προτάσεις ταύτας· ἀλλὰ τὸ ἐθνικὸν
φρόνημα ἐξηκολούθησεν ἀναπτυσσόμενον ἐπὶ μᾶλλον
καὶ μᾶλλον, ἐντεῦθεν δὲ μακρὰ προέκυψε πάλιν, τῆς
ὁποίας ὁ συστηματικὸς χαρακτὴρ ἀνεδείχθη αὐθις
κατὰ τὴν κοινὴν συνέδον τὴν συγκροτηθεῖσαν τὴν 6

σιωδώς, κατὰ τὸν ἐσωτερικὸν καὶ τὸν ἐξωτερικὸν αὐτῆς τύπον, ὅλων τῶν ἄλλων Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, ἐκτὸς τῆς Φιννικῆς, ἃν καὶ μεταχειρίζεται τὸ Λατινικὸν ἀλφάβητον διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὰς ὅλως ἰδιαζούσας ἀποχρώσεις καὶ ἀσιανὰς λεπτότητες τῶν φθόγγων αὐτῆς. Ὁ Οὐγγρος διαστέλλει, ὡς καὶ ὁ ἀνατολίτης, τὰ 7 ἀπλᾶ φωνήεντα ἀπὸ τῶν λωφόντων τὰ ἀπλᾶ (a, e, i, o, ö, u, ü) προφέρονται ὁξείως, εἴτε βραχέα εἶναι, εἴτε μακρά· τὰ δὲ λωφόντα ἔχουσι πάντοτε παρατεταμένην τὴν προφορὰν, φέρουσι, πρὸς διαστολὴν ἀπὸ τῶν ἄλλων, ὁξείαν, á, é, í, ó, ö, ú, ü, καὶ ἀκριβέστατα ἐν τῇ γλώσσῃ διακρίνονται ἀπὸ τῶν πρώτων· οἷον Kar βραχίον, Kár, βλάβη, Kerek, στρογγύλος, Kerék, ὡς ἡ Φιννικὴ, οὐδεμίαν ἔχει διάκρισιν γένους, οὐδὲ κλίσιν, διότι αἱ πτώσεις αὐτῆς σύγκεινται ἀπὸ μορίων, τὰ ὅποια, συμπεφυκότα τῇ ριζικῇ λέξει, συγχωνεύονται μετ' αὐτῆς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον στενωρὸς ἐπίσης καὶ αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι καὶ αἱ προθέσεις. Τὰ οἰκογενειακὰ ἐπώνυμα θεωροῦνται ὡς ἐπίθετα, ἀφ' ὧν καὶ παράγονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅθεν προτάσσονται τῶν κυρίων ὀνομάτων, οἷον Bátori Gábor, ὃ ἐστὶ, Γαβριήλ τοῦ Βάτωρη. Ἐν γένει ἡ περικαλλὴς μεταξὺ τῶν φωνηέντων καὶ τῶν συμφώνων σχέσις, ἡ ἀκριβὴς ἀπόχρωσις καὶ εὐκρινὴς ἐνάρθρωσις πάσης συλλαβῆς, ἐτι δὲ ἡ ὠρισμένη τῶν φωνηέντων ἀλληλουχία περιποιῶσι τῇ Οὐγγρικῇ προφορᾷ μεγαλοπρεπὴ τινὰ καὶ ὄντως ἀρρενωπὸν χα-

Κεζίτσ, ἡ ἱπποφορβὸς νομὰς ἐν Οὐγγρίᾳ.

τροχός, Kerek, παρκαλῶ. Ἐπίσης καθὼς αἱ ἀνατολικαὶ γλώσσαι, ἡ Οὐγγρικὴ δὲν ἔχει διφθόγγους, ἀλλὰ μετὰ παραδόξου ἀκριβείας διακρίνει τὰς λεπτοτέρους διαφορὰς τῶν φωνῶν, μάλιστα τῶν συμφώνων. Ἰδιαζόντες φθόγγοι εἶναι οἱ τῶν gy, ny, ly, ty, ὅπου τὸ y δὲν προφέρεται ὡς i, ἀλλὰ ἀκούεται ὡς j στενωτάτα συμπεφυκώς μετὰ τοῦ προηγούμενου συμφώνου. Ἡ Οὐγγρικὴ συλλαβὴ ποτὲ δὲν ἀρχεται ἀπὸ δύο συμφώνων· καὶ ὁ γνήσιος Οὐγγρος, ὁσάκις πρόκειται νὰ προφέρῃ ξένην λέξιν ἀρχομένην ἀπὸ δύο συμφώνων, αἰσποτε ἢ προτάσσει αὐτῶν ἢ παρενείρει μεταξὺ αὐτῶν φωνήεν, οἷον ἀντὶ schola λέγει ischola, καὶ ἀντὶ Kral λέγει Király. Ἡ Οὐγγρικὴ γλώσσα ἔχει, ὡς ἡ Φιννικὴ, ὠρισμένον τινὰ νόμον τῆς τῶν φωνηέντων ἀλληλουχίας, καί, πάλιν

ραχτῆρα. Ἀλλ' ὁ ἐξωτερικὸς πλοῦτος τῆς γλώσσης ταύτης εἶναι ταμάλιστα περιορισμένος, ἐν μέρει διότι ἐν τῇ χώρᾳ ὁμιλοῦνται καὶ πολλαὶ ἄλλαι γλώσσαι, οὐ μόνον ἡ Σλαυικὴ καὶ ἡ Γερμανικὴ, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ, ἡ Βλαχικὴ, ἡ Ἰταλικὴ, ἐν μέρει διότι ἐπὶ πολλὰς ἑκατονταετηρίδας εἶχεν ἐξωσθῇ ὑπὸ τῆς Λατινικῆς, οὐ μόνον ἀπὸ τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ τῶν σχολείων, κατωτέρων τε καὶ ἀνωτέρων, ἐν μέρει τελευταίον διότι αἱ ἀνώτεραι τῆς κοινωνίας τάξεις ἐπὶ πολὺν χρόνον προετίμων αὐτῆς τὴν Γαλλικὴν καὶ τὴν Γερμανικὴν.

Ἐκ τούτων λοιπὸν συνάγεται, ὅτι ἡ Οὐγγρικὴ γλώσσα, ἐν τῇ παιδικῇ, οὕτως εἰπεῖν, ἡλικίᾳ αὐτῆς εὐρισκομένη, ἀπλαστός, ἀτελής, δὲν ἦτο δυνα-

τὸν ν' ἀναδειχθῇ νικηφόρος ἐν τῇ πάλῃ ἣν ἐπεχείρησε πρὸς τὰς ἡδὴ ἀκμαζούσας καὶ ὅλως μεμορφωμένους γλώσσας τῶν ἐν τῇ χώρᾳ οἰκούντων, πολυαριθμῶν Σλαύων καὶ Γερμανῶν· καὶ ἐν τούτοις ἡ γλῶσσα ἦτο τὸ κυριώτερον ὄργανον δι' οὗ οἱ Οὐγγροὶ ἤλπιον νὰ ἐκκαρτίσωσι τὴν κυριαρχίαν αὐτῶν. Ρίψωμεν ἡδὴ ἐν βλέμμα καὶ ἐπὶ τῶν Χριστιανικῶν φυλῶν τῆς ἀνατολῆς.

Ἐν ἐξαιρέσωμεν τοὺς Σλαύους τῆς Σερβίας, τῆς Βοσνίας καὶ τοῦ Μαυροβουνίου, ἐπὶ δὲ τοὺς μεταξὺ Ἰστροῦ καὶ Αἰμου οἰκούντας Βουλγάρους, οἵτινες, καὶ τοὶ μὴ ὄντες Σλαῦοι, καθὼς ὁμοίως παραδεξάμενοι οἱ πλείστοι τὴν Σλαυικὴν, συγκαταλέγονται μετὰ τῶν Σλαυικῶν φυλῶν, πᾶσα ἡ λοιπὴ εὐρωπαϊκὴ χώρα ἢ πρὸς μεσημβρίαν τοῦ Αἰμου, αἱ νῆσοι καὶ ἡ μικρὰ Ἀσίᾳ οἰκοῦνται ὑπὸ τῶν ἐξῆς χριστιανικῶν φυλῶν· Ἑλλήνων, Ἀλβανῶν, ὀλίγων τινῶν Βλάχων καὶ ὀλίγων Βουλγάρων. Οἱ Ἕλληνες, ὅν καὶ ἀσυγκρίτως τῷ λόγῳ, πολυαριθμότεροι τῶν λοιπῶν, οὐδέποτε ἐν τούτοις προέτειναν κυριαρχικὰς ἀξιώσεις ἢ ἀποκλειστικὰ προνόμια καὶ δίκαια. Ἐνεκντίας ἐθεώρησαν ἀεῖποτε ὡς ἀδελφοὺς ὅλους τοὺς ἄλλους χριστιανοὺς τοὺς ἀπ' αἰῶνος συγκατοικήσαντας μετ' αὐτῶν εἰς τὰς χώρας ταύτας, καὶ πάντοτε ἐπρέσβευσαν, ὅτι, ὅπως κοινὰ ὑπῆρξαν τὰ παθήματα, κοινὰ θέλουσιν ὑπάρξει τὰ ὠφελήματα. Ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Ἑλλάδος, ἐκτὸς τῶν Ἑλλήνων, κατοικοῦσι καὶ Ἀλβανοί, καὶ Βλάχοι· ἅπαντες δὲ νέμονται τὰ αὐτὰ δικαιώματα καὶ ὑπόκεινται εἰς τὰς αὐτὰς υποχρεώσεις. Ἀλλὰ τί ὁμιλοῦμεν περὶ Βλάχων καὶ Ἀλβανῶν; αὐτοὶ οἱ Ὀθωμανοί, αὐτοὶ οἱ Ἑβραῖοι ἔχουσι τὰ αὐτὰ μετὰ τῶν Χριστιανῶν δικαιώματα. Εἶναι ἀληθές, ὅτι οἱ μὲν Βλάχοι σχεδὸν δὲν ἔχουσιν ἰδίαν γλῶσσαν, οἱ δ' ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς χώραις οἰκούντες Βούλγαροι εἶναι εὐαριθμοί, οἱ δὲ Ἀλβανοὶ στεροῦνται γλώσσης γραπτῆς, καὶ πρὸς τούτοις ἡ ἀτελής αὐτῶν διάλεκτος εἶναι ἀδύνατον ν' ἀνθέξῃ εἰς τὴν μαγικὴν καὶ συγχωνευτικὴν ἰσχύϊν τῆς Ἑλληνικῆς· ὥστε ἐν τῇ ἀνατολῇ θέλει πιθανώτατα ἐπέλθει ποτὲ φυλετικὴ τις καὶ γλωσσικὴ ἐνότης. Τοῦτο ὁμοίως ὅχι διὰ μιᾶς, ὅχι διὰ τῆς βίας, ὅχι διὰ νόμων περιστελλόντων τὰ δίκαια τῶν ἀλλογλώσσων φυλῶν ἢ προσβαλλόντων τὴν εὐλογον αὐτῶν φιλοτιμίαν, ὅπως ἐπεχείρησαν νὰ πράξωσιν οἱ Οὐγγροὶ· ἀλλὰ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, εἰρηνικῶς τῷ τρόπῳ, διὰ τῆς φύσεως αὐτῆς τῶν πραγμάτων, διὰ τῆς ὁμολογουμένης ὑπεροχῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ, πολιτισμοῦ καὶ ἰδιώματος. Οὐδαμῶς λοιπὸν ὑπάρχει ἀναλογία, οὐδὲ πόρρωθεν, καὶ ἐπὶ ὀλιγώτερον ταυτότης μεταξὺ τῶν ἀξιώσεων τῶν Οὐγγρῶν ὡς πρὸς τοὺς συγκατοικοῦντας μετ' αὐτῶν ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ Σλαύους καὶ Γερμανούς, καὶ τῶν ἀξιώσεων τῶν Ἑλλήνων ὡς πρὸς τοὺς συγκατοικοῦντας μετ' αὐτῶν ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ Ἀλβανούς, Βλάχους, καὶ Βουλγάρους· ἢ μᾶλλον εἰπεῖν οἱ Ἕλληνες ἀξιώσιν τινα δὲν ἔχουσιν ἄλλην εἰμὴ νὰ ἐπιτύχωσι τὸ ἀγαθὸν τῆς εὐνομίας καὶ τῆς εὐημερίας ἀπὸ καινοῦ μετὰ τῶν ἐν χριστῷ ἀδελφῶν ἐκεί-

νων. Οἱ δὲ φέροντες εἰς μέσον ταιαύτας ἀνυποστάτου φαντασιοκοπίας, οἷας ὁ προαναφερθεὶς Γάλλος συγγραφεὺς, ἢ ἐπιβουλεύονται τοὺς χριστιανοὺς τῆς ἀνατολῆς, ἢ ἀσύνετοι εἶναι· διότι καὶ τυφλῶ δήλον, ὅτι, ὅχι διὰ διαιρέσεων, ὑποδιαιρέσεων καὶ διχονοιῶν, ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς ἀδελφικῆς συμπνοίας, ὁμοφροσύνης καὶ ἐνότητος ὅλων τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς δύναται ἡ Εὐρώπη νὰ παραγάγῃ εἰς τὰς χώρας ταύτας κατάστασιν πραγμάτων παρέχουσαν ἐγγυήσεις ἰσχύος καὶ διαρκείας, καὶ ἀσφαλιζούσαν τὰ συμφέροντα ὅλου τοῦ κόσμου.

ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΥΛΩΝ.

—ο—

Περίσργος εἶναι ἡ ἐξέτασις τῶν διαφόρων ὑλῶν, αἵτινες ὑπῆρξαν ἐν χρήσει πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ χαρτοῦ.

Πρὸ αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἐρευνέσεως τοῦ διατηρεῖν διὰ τῆς γραφῆς γεγονότα ἀξιοσημεῖωτα, ἐφυτεύοντο δένδρα, ἀνεγείροντο βωμοὶ ἀγροῖκοι ἢ σωροὶ λίθων, ὡς ἐνθυμήματα παρελθόντων συμβάντων. Ὁ Ἡρακλῆς δὲν ἐγνώριζε πιθανῶς τὴν γραφὴν, ὅτε ἀνύψωσε τὰς περιφνήτους στήλας του.

Ὁ ἀρχαιότατος τρόπος τοῦ γράφειν ἐγένετο ἐπὶ κεράμων, πλίνθου ὀπτῆς, ὀστρακοδέρμων καὶ λιθίνων πλακῶν. Μετὰ ταῦτα μετεχειρίσθησαν πίνακες ἐκ διαφόρου ὕλης, εἴτε ἐξ ἐλεφαντίνων ὀστέων, φλοιῶν καὶ φύλλων δένδρων (*).

Ἡ διατήρησις ἀξιομνημονεύτων γεγονότων ἐπὶ σκληρῶν οὐσιῶν, ἐχαράσσεται ἐπὶ βράχων ἢ μετὰλλων· εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Ἰωὺ γίνεται μνεῖα γραφῆς ἐπὶ λίθου, ἐπὶ βράχων καὶ ἐπὶ φύλλων *μουλύδου*. Ἐπὶ *λιθίνων* πλακῶν ἔλαθεν ὁ Μωϋσῆς τὸν Νόμον γεγραμμένον ὑπὸ τοῦ δακτύλου τοῦ Θεοῦ. Τὰ ἔπη τοῦ Ἡσιόδου ἐγράφησαν ἐπὶ *μουλύδινων* πλακῶν, καθότι ὁ *μούλυδος* ἦν εὐχρηστος πρὸς γραφὴν, ὡς πε-

(*) Διήγματα τούτων εὗρισκονται ἐν τῷ Βρετανικῷ Μουσείῳ. Ἐν τῇ Σλαβικῇ βιβλιοθήκῃ ὑπ' ἀριθ. 3478 ὑπάρχει ἐπιστολὴ Νακίπου (Ναβάδ), γεγραμμένη ἐπὶ φλοιῷ οὗου περίπου ὁρῶν τὸ μήκος, καὶ πλουσίως κακοσμημένη διὰ χρυσοῦ· ὑπὸ τὸν ἀριθ. 3207 σώζεται βιβλίον Μεξικανικῶν ἱερογλύφων, ἐξωγραφημένων ἐπὶ φλοιῷ. Εἰς τὴν αὐτὴν συλλογὴν ὑπάρχουσι διαφορὰ εἴδη, πολλὰ τῶν ὁποίων προήλθον ἐκ τῆς Μελαβάρ καὶ ἐκ τῆς Ἀνατολῆς. Αἱ μεταγενέστεραι γραφαὶ εἶναι πρὸ πάντων ἐπὶ φύλλων. Ἀντίγραφά τινα τῆς ἱερᾶς Γραφῆς εἶναι γεγραμμένα ἐπὶ φύλλου φοίνικος. Οἱ ἀρχαῖοι ἔγραφον ἀναμειβόμενοι ἐφ' οὗου· δὴποτε φύλλου προσέφερον εἰς τὸν σκοπόν. Ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι ὠνομάσθησαν καὶ τὰ φύλλα τῶν βιβλίων. Εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον ὑπάρχουσι πρὸς τούτοις βαθυλῶναι κέραμοι καὶ συντετριμμένα ἀγγεῖα, τὰ ὅποια ὁ λαὸς μετεχειρίζετο γράφων ἐπ' αὐτοῖς τὰ ἱερὰ καὶ τοὺς συμβόλους· τὸ ἔθιμον τοῦτο ἀναφέρεται καὶ ἐν ταῖς Γραφαῖς.